

Η ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΙΕΡΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΦΙΛΟΥΜΕΝΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ.

Τήν Πέμπτην, 15^{ην} /28^{ην} Νοεμβρίου 2013, έωρτάσθη, προηγηθεΐσα διά λόγους ποιμαντικούς μίαν ήμέραν, ή μνήμη τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου.

Ἡ έορτή αὕτη έωρτάσθη εἰς τό Φρέαρ τοῦ Ἰακωβ, παρά τό όποΐον καί έτελειώθη μαρτυρικῶς ό Ἀρχιμανδρίτης Φιλούμενος, ήγούμενος αὐτοῦ, τήν 16^{ην} /29^{ην} Νοεμβρίου τοῦ έτους 1979, συνωδῶ ἀποφάσει τῆς Ἀγίας καί Ἱερᾶς Συνόδου τοῦ Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων τοῦ έτους 2009, καταταξάσῃ τόν Ἅγιον εἰς τό Συναξάριον τῶν Ἱερομαρτύρων.

Τῆς Θεΐας Λειτουργΐας τήν πρῶϊαν τῆς ὥς ἄνω ήμέρας προεξήρξεν ή Α.Θ.Μ ό Πατήρ ήμῶν καί Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος,

συλλειτουργοῦντων Αὐτῷ τοῦ Ἱερωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ έν Βηθλεέμ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Ἰορδάνου κ. Θεοφυλάκτου, τοῦ παρεπιδημοῦντος Πανιερωτάτου Μητροπολίτου Ταμασοῦ καί Ὑρεινῆς τῆς Ἐκκλησίας τῆς Κύπρου κ. Ἡσαΐου καί συμμετεχόντων έν κατανυκτικῇ προσευχῇ πολλῶν έντοπίων Ὁρθοδόξων έκ τῆς περιοχῆς τῆς Σαμαρείας, ἀλλά καί έξ Ἱεροσολύμων καί προσκυνητῶν έξ Ἑλλάδος, Ρωσσίας, Ρουμανίας καί όμάδος έκ Κύπρου ὑπό τόν Μητροπολίτην Ταμασοῦ κ. Ἡσαΐαν, ψαλλούσης τῆς χορωδίας ὑπό τήν Διεύθυνσιν τοῦ Πρωτοψάλτου τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως Ἀρχιμανδρίτου π. Ἀριστόβουλου έλληνιστί, ἀραβιστί καί ρωσιστί.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς Θεΐας Λειτουργΐας ό Μακαριώτατος έκήρυξε τόν Θεΐον λόγον εἰς τούς πιστούς έλληνιστί, ἔχοντα ὥς ἔπεται:

«Τοιγαροῦν καί ήμεΐς τοσοῦτον ἔχοντες περικείμενον ήμΐν νέφος μαρτύρων, ὅγκον ἀποθέμενοι πάντα καί τήν εὐπερίστατον ἀμαρτίαν, δι' ὑπομονῆς τρέχωμεν τόν προκείμενον ήμΐν ἀγῶνα, ἀφορῶντες εἰς τόν τῆς πίστεως ἀρχηγόν καί τελειωτὴν Ἰησοῦν...» (Ἑβρ. 12, 1-2), κηρύττει ό Ἀπόστολος Παῦλος.

Ἀγαπητοί έν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεΐς Χριστιανοί καί προσκυνηταί.

Πάλιν ήμΐν ή έτήσιος μνήμη τῶν τοῦ Χριστοῦ καί τῆς ἀγάπης Αὐτοῦ μαρτύρων ἀνέτειλεν έν τῷ προσώπῳ τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου τοῦ Ἀγιοταφίτου. Οὗτος ό μάρτυς ό τοῦ Κυρίου φερωνύμως γενόμενος φίλος, συνήγαγε πάντας ήμᾶς σήμερον έν αὐτῷ τούτῳ τῷ τόπῳ, ἔνθα ἔλαβε τόν στέφανον τῆς ἀφθαρσίας τοῦ Χριστοῦ, ἵνα τόν έν δόξῃ καί τιμῇ στεφανώσαντα αὐτόν, Χριστόν τόν Θεόν ήμῶν, έν εὐχαριστίαις τιμήσωμεν.

Ὁ έκ τῶν κόλπων τῆς Ἀγιοταφιτικῆς Ἀδελφότητος διαλάμψας μάρτυς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ Ἅγιος Φιλούμενος, τό πάθος τοῦ ἀπαθοῦς, δηλονότι τοῦ Χριστοῦ ἐκμιμούμενος, ὥς ἀρνίον παρέδωκεν έαυτόν πρός σφαγὴν ἐκούσιον εἰς τόν σφαγέα αὐτοῦ, τόν νομίσαντα ὅτι προσέφερε λατρείαν εἰς τόν Θεόν κατά τούς Κυριακούς

λόγους: «...ἀλλ' ἔρχεται ὥρα, ἵνα πᾶς ὁ ἀποκτείνας ὑμᾶς δόξῃ λατρεῖαν προσφέρειν τῷ θεῷ» (Ἰωάν. 16,2).

Οἱ τοῦ Χριστοῦ μάρτυρες κατέχουσι ἐξέχουσιν θέσιν εἰς τὴν χορείαν τῶν ἀγίων τῆς Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο, διότι τό ὑπέρ τοῦ φωτός τῆς ἐν Χριστῷ ἀληθείας ἐκχυθέν αὐτῶν αἷμα κατέστησεν αὐτούς κοινωνοὺς τοῦ ἀπολυτρωτικοῦ αἵματος τοῦ Χριστοῦ, «ὅστις τὴν Ἐκκλησίαν τοῦ θεοῦ περιποιήσατο διὰ τοῦ αἵματος τοῦ ἰδίου», (Πράξ. 20,28). Ἐξ ἄλλου οἱ μὴ ἔχοντες ἐλπίδα καὶ ἄθεοι ὄντες ἐν τῷ κόσμῳ, ὡς λέγει ὁ σοφὸς Παῦλος, οἱ ποτέ ὄντες μακράν, ἐγγύς ἐγενήθητε ἐν τῷ αἵματι τοῦ Χριστοῦ... ἄρα οὖν οὐκέτι ἐστέ ξένοι καὶ πάροικοι, ἀλλὰ συμπολῖται τῶν ἀγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ», (Ἐφ. 2, 12-19).

Μέ ἄλλα λόγια, ἀγαπητοί μου, τό αἷμα τῶν μαρτύρων εἶναι ἐκεῖνο τό ὁποῖον κατέστησεν αὐτοὺς συμπολίτας τῶν ἐν οὐρανοῖς πρωτοτόκων ἀγίων καὶ οἰκεῖων τοῦ θεοῦ. Ἡ δέ μνήμη τῶν ἀγίων μαρτύρων εἰς τοῦτο ἀκριβῶς μᾶς καλεῖ, νά γίνωμεν συμπολῖται τῶν ἀγίων καὶ οἰκεῖοι τοῦ θεοῦ. «Ἐτίμησας τόν μάρτυρα τῇ παρουσίᾳ; Τίμησον αὐτόν καὶ τῇ διορθώσει τῶν οἰκεῖων μελῶν. Τιμή γάρ μάρτυρος, μίμησις μάρτυρος», λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος. Καί τοῦτο διότι: «πᾶσα ἄτακτος προσκόλλησις εἰς τὰ τοῦ σώματος καὶ εἰς τὴν ματαιότητα τοῦ παρόντος κόσμου ἀποτελεῖ ὄγκον καὶ βάρος παρεμποδίζον ἡμᾶς, ἵνα τρέχωμεν τόν καλόν ἀγῶνα, τόν «προκείμενον ἡμῖν ἀγῶνα», (Ἑβρ. 12,1), ἀποθέμενοι τό βάρος τῶν βιοτικῶν πραγμάτων καὶ τῶν ἐπ' αὐτοῖς φροντίδων καὶ μετ' αὐτῶν τὴν ὀλιγωρίαν καὶ τὴν ραθυμίαν», λέγει ὁ ἐρμηνευτής Οἰκουμένιος.

Ὁ σήμερον ἐορταζόμενος ἅγιος Μάρτυς Φιλούμενος, μέτοχος γενόμενος τοῦ νέφους, δηλαδή τοῦ πλήθους τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας τοῦ Χριστοῦ δέν ἐμαρτύρησεν ἐν τῷ κόσμῳ τούτῳ μόνον, ἀλλὰ ἐξακολουθεῖ νά μαρτυρῇ ὑπέρ τῆς ἀληθείας καὶ τῆς ἐν Χριστῷ σωζούσης πίστεως ἐν οὐρανοῖς, ἀοράτως συνών μεθ' ἡμῶν.

Τῆς εὐλογίας καὶ τῆς δυνάμεως ταύτης τοῦ ἀγίου ἡμῶν μάρτυρος Φιλουμένου ἀπολαμβάνομεν πάντες οἱ φιλομάρτυρες οἱ τιμῶντες τὴν μνήμην αὐτοῦ. Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι οἱ μάρτυρες, ἔχοντες τὴν ἰσχύν τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, θραύουν τῶν δαιμόνων τὰ ἀνίσχυρα θράση, ὡς λέγει καὶ ὁ ὑμνωδὸς τῆς Ἐκκλησίας: «Ὁ Μάρτυς σου Κύριε ἐν τῇ ἀθλήσει αὐτοῦ, τὸ στέφος ἐκομίσαστο τῆς ἀφθαρσίας, ἐκ σοῦ τοῦ θεοῦ ἡμῶν· ἔχων γὰρ τὴν ἰσχύν σου, τοὺς τυράννους καθεῖλεν, ἔθραυσε καὶ δαιμόνων, τὰ ἀνίσχυρα θράση. Αὐτοῦ ταῖς ἰκεσίαις Χριστέ ὁ θεός, σῶσον τὰς ψυχὰς ἡμῶν.

Ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ Χρυσόστομος ἀναφερόμενος εἰς τὴν δύναμιν τῶν μαρτύρων λέγει: «Μνήμην μαρτύρων ἐπιτελοῦμεν καὶ σύ ἀθυμεῖς καὶ ἀναπέπτωκας; δέον ἐστὶ σε παραγενέσθαι καὶ ἰδεῖν τόν διάβολον ἠττώμενον καὶ μάρτυρα νικῶντα».

Κατὰ δέ τόν ἅγιον Ἰουστίνον, «τῶν ἀγίων μαρτύρων τὰ σώματα φυλακτικά ὄντα ἀπὸ τῆς τῶν δαιμόνων ἐπιβουλῆς καὶ ἱαματικά νοσημάτων τῶν κατὰ τὴν ἱατρικὴν τέχνην ἀνιάτων».

Ἐπειδὴ ἀκριβῶς οἱ μάρτυρες δέν ἡρνοῦντο τόν Χριστόν ἐν ὧν τῶν ἐπικειμένων βασανιστηρίων ὡς καὶ κατὰ τὴν ὥραν τοῦ φρικτοῦ αὐτῶν θανάτου, ἡ ἡμέρα τοῦ μαρτυρίου αὐτῶν καλεῖται γενέθλιος ἡμέρα. Αὐτῆς ταύτης τῆς γενεθλίου ἡμέρας τοῦ ἁγίου Ἱερομάρτυρος Φιλουμένου ἐπιτελοῦμεν καὶ ἡμεῖς σήμερον ἐν αὐτῷ τῷ τόπῳ τῷ ἱερῷ, ἔνθα ἔστησαν οἱ πόδες τοῦ θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ

κατά τήν συνάντησιν αὐτοῦ μετά τῆς Σαμαρείτιδος γυναικός, τῆς ἁγίας μεγαλομάρτυρος καί ἱσαποστόλου Φωτεινῆς ἐπὶ τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ.

Ὁ ἅγιος Φιλούμενος μέτοχος γενόμενος τῆς «Ἐκκλησίας τῶν Πρωτοτόκων ἐν οὐρανοῖς ἀπογεγραμμένων», (Ἑβρ. 12,23), «παρρησίαν ἔχει πρὸς τόν Θεόν», (Ἰωάν. 2,28) «Καί αὕτη ἐστίν ἡ παρρησία ἣν ἔχομεν πρὸς τόν Θεόν, ὅτι ἐάν τι αἰτώμεθα κατὰ τό θέλημα Αὐτοῦ, ἀκούει ἡμῶν», (Α' Ἰωάν. 5,14). Τήν παρρησίαν δέ ταύτην ἐπέτυχε ὁ ἐκ Κύπρου ὁρμώμενος ἱερομάρτυς Φιλούμενος δι' ὑπομονῆς καί ἀμεταθέτου γνώμης ἐν τῇ διακονίᾳ αὐτοῦ εἰς τήν Ἐκκλησίαν τῶν Ἁγίων Τόπων, δηλονότι τῶν Ἱεροσολύμων ὡς μέλος τοῦ σώματος τῆς γεραῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος.

Οὗτος ὁ μάρτυς τῆς ἀγάπης τοῦ Χριστοῦ «διὰ τῆς ὑπομονῆς κατηγωνισάμενος τόν ἄδικον ἄρχοντα τόν διάβολον καί οὕτως τόν τῆς ἀφθαρσίας στέφανον ἀπολαβών σύν τοῖς ἀποστόλοις καί πᾶσι τοῖς δικαίοις ἀγαλλιώμενος δοξάζει τόν Θεόν Πατέρα Παντοκράτορα καί εὐλογεῖ τόν Κύριον ἡμῶν Ἰησοῦν Χριστόν τόν Σωτῆρα τῶν ψυχῶν ἡμῶν καί Κυβερνήτην τῶν σωμάτων ἡμῶν καί ποιμένα τῆς κατὰ τήν οἰκουμένην Καθολικῆς Ὁρθοδόξου Ἐκκλησίας».

Δεηθῶμεν τοῦ Κυρίου καί Θεοῦ καί Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ διὰ τῶν πρεσβειῶν τοῦ ἐορταζομένου ἁγίου ἡμῶν Πατρός καί μάρτυρος Φιλουμένου καί μετά τοῦ ὑμνωδοῦ εἴπωμεν: «Σύν μάρτυσιν πᾶσι καί σύν ἀθλοφόροις Φιλούμενε ἱερομάρτυς, προφήταις, ἀποστόλοις, ὁσίοις, ἱεράρχαις, δικαίοις, σύν τῇ Θεοτόκῳ, πρέσβευε λύσιν πταισμάτων καί τῶν ἀμπλακημάτων δοθῆναι ἱλασμόν, εἰρήνην, πίστει τοῖς τήν φωσφόρον καί θείαν μνήμην τελοῦσί σου», Ἀμήν.

Τήν θείαν Λειτουργίαν ἠκολούθησε μεσημβρινή τράπεζα, παρατεθεῖσα ὑπό τοῦ ἱδρυτοῦ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ, τοῦ ἐπὶ τοῦ Φρέατος τοῦ Ἰακώβ ἐπ' ὀνόματι τῆς ἁγίας Φωτεινῆς τῆς Σαμαρείτιδος καί ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Ἰουστίνου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας.

<http://youtu.be/QCWHbViSWRw>

